

свива своитѣ бѣли поли веднага надъ селото и отстѣпва мѣсто на тъмната планина „Гарванъ“, която е изцѣло отъ червенъ пѣсьчаникъ. Тя е покрита съ тъменъ лесъ. „Гарванъ“ се дѣли отъ „Голашъ“ съ отсѣченъ невисокъ ридъ, сѣщо бѣлъ и голъ. Тамъ, задъ тоя бордюръ, северно, била мѣстността „Монастирището“. Открили го иманяри, обадили въ селото и — юрнали хората: разровили внимателно стениѣ на нѣкогашния манастиръ (изглежда, че Янѳовци сѣ боголюбиви — въпрѣки всичкѣ!). До манастирището имало буйни студени извори. Но малко по ниско имало изворъ, който се наричалъ „Смрѣдливъ кладенецъ“.

— Смърди ли? — питамъ.

— Та кой го знае! Гние наоколо тревулякъ, той нѣщо смърди.

Билото на „Гарванъ“ се наричало „Планица“. Значи, тамъ е било нѣкога пасбище (отъ „плана“ — пасбище).

На югъ отъ билото имало мѣстность „Бранни кладенецъ“. Така се е наричалъ единъ изворъ, който билъ нѣкога „сборище“ на хайдути. Очевидно, Янѳовскитѣ старци не разбираха славянския смисълъ на „бранъ“, та го тълкуваха съ „събиране“, „сборище“.

При тоя изворъ по „Гарванъ“ ще да сѣ ставали нѣкога сражение. Това е било, може би, при падането на Страцимировото Видинско царство. Впрочемъ, презъ втората половина на 18 столѣтие, когато австрийцитѣ сѣ зивладѣли Видинъ, пакъ тукъ е била границата. „Гарванъ“ се закрива на югозападъ, като спу-